

ЛЬВІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

**ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ТА КРИМІНАЛІСТИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ**

Збірник тез науково-практичного семінару
26 листопада 2021 року

Львів 2021

УДК 343.13+343.98

П78

Рекомендовано до поширення через мережу Інтернет
Вченою радою факультету №1 Інституту з підготовки фахівців для підрозділів Національної поліції Львівського державного університету внутрішніх справ

(протокол від 13 жовтня 2020 р. № 3)

У п о р я д н и к : - Хитра А. Я.

завідувач кафедри кримінального процесу та криміналістики
факультету №1 ФПФППП ЛьвДУВС
кандидат юридичних наук, доцент

П78 Процесуальне та криміналістичне забезпечення досудового розслідування: тези доповідей учасників науково-практичного семінару (26 листопада 2021 року) / упор. А.Я. Хитра. Львів: ЛьвДУВС. 2021. 160 с.

Збірник містить тези доповідей та повідомлень учасників науково-практичного семінару «Процесуальне та криміналістичне забезпечення досудового розслідування», яка відбудеться 26 листопада 2021 року у Львівському державному університеті внутрішніх справ. У публікаціях українських учених і практиків висвітлено проблемні аспекти процесуального та криміналістичного забезпечення досудового розслідування. Наведено досвід фахівців у пошуку ефективних шляхів його удосконалення.

Опубліковано в авторській редакції. (Організатори науково-практичного заходу не завжди поділяють позицію авторів матеріалів. За достовірність поданих матеріалів відповідальність несуть автори)

УДК 343.13+343.98

© Львівський державний університет внутрішніх справ, 2020

ЗМІСТ

Ангеленюк А.-М. Ю.

ВДОСКОНАЛЕННЯ НОРМАТИВНО-ПРАВОВОЇ РЕГЛАМЕНТАЦІЇ
ПРОВЕДЕННЯ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ: ОКРЕМІ
АСПЕКТИ.....6

Балаболка В. В.

ВИКОРИСТАННЯ ЛАЗЕРНОГО СКАНЕРА ПІД ЧАС ОГЛЯДУ МІСЦЯ ПОДІЇ9

Басиста І.В.

СТОСОВНО МОЖЛИВОСТІ ПРОКУРОРА, СЛІДЧОГО, ДІЗНАВАЧА ДОРУЧАТИ
ПРОВЕДЕННЯ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ ТА/ЧИ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ
(РОЗШУКОВИХ) ДІЙ ОПЕРАТИВНИМ ПІДРОЗДІЛАМ, ВКЛЮЧАЮЧИ В
ПЕРЕДБАЧЕНИХ КПК УКРАЇНИ ВИПАДКАХ ОТРИМАННЯ ДОЗВОЛУ
СЛІДЧОГО СУДДІ 12

Батрух В.

ОСОБЛИВОСТІ ЕКСТРАДИЦІЇ ТА ЇЇ ПРОГАЛИНИ В КРИМІНАЛЬНОМУ
ПРОЦЕСУАЛЬНОМУ КОДЕКСІ УКРАЇНИ 16

Близняк Д. А., Кучерява І.В.

СТАН ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ СВІДКІВ У КРИМІНАЛЬНОМУ
СУДОЧИНСТВІ УКРАЇНИ. ДОСВІД ЗАРУБІЖНИХ КРАЇН 19

Веселовська Т.С.

НОРМАТИВНО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ПРОВЕДЕННЯ НЕГЛАСНИХ
СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ ІЗ ЗАСТОСУВАННЯМ ТЕХНІЧНИХ ЗАСОБІВ
ПІДРОЗДІЛАМИ ОПЕРАТИВНО-ТЕХНІЧНИХ ЗАХОДІВ 22

Войтович І.С.

ДО РОЗУМІННЯ ПОНЯТТЯ ПІДСТАВА ПРОВЕДЕННЯ СЛІДЧОЇ
(РОЗШУКОВОЇ) ДІЇ..... 25

Гарасимів Б.Т., Тлустик М.Л.

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ЩОДО ЗНАЧЕННЯ ЕКСПЕРТИЗИ У КРИМІНАЛЬНОМУ
ПРОВАДЖЕННІ 29

Гарасимів О.І., Ряшко О.В.

ТАКТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ПРОВЕДЕННЯ ОКРЕМИХ ВИДІВ ОБШУКУ

Гловюк І.В.

ОСВІДУВАННЯ НЕПОВНОЛІТНЬОГО ТА ОТРИМАННЯ ЗРАЗКІВ ДЛЯ
ЕКСПЕРТИЗИ (ЗА ПРОЄКТОМ ЗАКОНУ №5618) 35

Гундерук Н. П.

ПРАВОСУДДЯ В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ COVID-19 39

Дуфенюк О.М.

БАЛАНС НАВАНТАЖЕННЯ, ЯКОСТІ ВИКОНАННЯ ЗАВДАНЬ ТА РОЗУМНИХ
СТРОКІВ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ..... 42

Заболотний О.І.

ЩОДО ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ПРОВЕДЕННЯ ОБШУКУ ЖИТЛА ЧИ
ІНШОГО ВОЛОДІННЯ ОСОБИ..... 47

Захарова О. В.

СИТУАЦІЯ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ ПОВ'ЯЗАНА З ТРУДОВОЮ ЕКСПЛУАТАЦІЄЮ В УКРАЇНІ	50
Зіньковський І.П.	
ДОКАЗУВАННЯ НАЛЕЖНОГО ПОРЯДКУ ВІДКРИТТЯ МАТЕРІАЛІВ У ПОРЯДКУ Ч. 6 СТ. 290 КПК УКРАЇНИ.....	55
Каліновська Т. О.	
ТИПОВІ СПОСОБИ ЖОРСТОКОГО ПОВОДЖЕННЯ З ТВАРИНАМИ ЯК ЕЛЕМЕНТ КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ ХАРАКТЕРИСТИКИ.....	59
Козак М. В., Наконечний А.В.	
ПРОБЛЕМАТИКА ВІДШКОДУВАННЯ (КОМПЕНСАЦІЇ) МОРАЛЬНОЇ ШКОДИ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ	62
Комісарчук Ю.А., Паляник І.С.	
ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ ПРОЦЕСУАЛЬНОГО СТАТУСУ ЕКСПЕРТА У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ	66
Коморанець В. В.	
ОСНОВНІ ТА ДОДАТКОВІ СЛІДИ ПОСТРІЛУ, ЇХ ФІКСАЦІЯ ТА ВИЛУЧЕННЯ ПІД ЧАС ОГЛЯДУ МІСЦЯ ПОДІЇ	70
Кравченко Л. В.	
РОЛЬ СПОСТЕРЕЖЕННЯ ЗА ОСОБОЮ, РІЧЧЮ АБО МІСЦЕМ НА ЕТАПІ ЗБИРАННЯ ДОКАЗІВ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ.....	77
Литвин Е. П.	
3D-МОДЕЛЮВАННЯ У КРИМІНАЛІСТИЦІ.....	80
Лобода К.В.	
CUSTODY RECORDS – СИСТЕМА, ЩО ЗАПОБІГАТИМЕ ПОРУШЕННЮ ПРАВ ЛЮДИНИ В ІЗОЛЯТОРАХ ТИМЧАСОВОГО ТРИМАННЯ	83
Лукомська А. А.	
ЩОДО РЕГЛАМЕНТАЦІЇ ВІДІБРАННЯ ЗРАЗКІВ ТА ПРОВЕДЕННЯ СУДОВОЇ ЕКСПЕРТИЗИ ЗА КПК УКРАЇНИ	87
Майстренко М. М., Черевко В. В.	
ОСОБИСТА ПОРУКА: ПРАВОЗАСТОСОВЧА ПРАКТИКА.....	90
Максимовська С.С.	
ЗАПОБІЖНІ ЗАХОДИ ПІД ЧАС ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРОСТУПКІВ	93
Марко С.І., Рижий О.А.	
ПОКАЗАННЯ ЯК ДЖЕРЕЛО ДОКАЗІВ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ.....	96
Момотюк М. С.	
ПНЕВМАТИЧНА ЗБРОЯ ТА ЇЇ ЗАКОННІСТЬ	100
Надурак В.В.	
НОВІТНІ МЕТОДИ КРИМІНАЛІСТИЧНОЇ ІДЕНТИФІКАЦІЇ: ДАКТИЛОСКОПІЯ vs ДНК.....	104
Пашковський М.І.	
ПРО КОЛІЗІЙНІСТЬ ПРИПИСІВ ЩОДО ПРОЦЕСУАЛЬНОЇ ФОРМИ ДОСТУПУ ДО ЗМІСТУ ВІДОМОСТЕЙ, ЩО МІСТЯТЬСЯ В МОБІЛЬНИХ ТЕРМІНАЛАХ СИСТЕМ ЗВ'ЯЗКУ.....	108

Перетятко С.А.	
ТИПОВІ ПОМИЛКИ ПРИ ПРИЗНАЧЕННІ ТА ПРОВЕДЕННІ СУДОВО-БАЛІСТИЧНИХ ЕКСПЕРТИЗ ПІД ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ НЕЗАКОННОГО ВИГОТОВЛЕННЯ, ПЕРЕРОБКИ ЧИ РЕМОНТУ ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ.....	112
Піскунова А.О.	
РОЛЬ ЕКПЕРТА ТА СПЕЦІАЛІСТА В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ....	115
Пряхін Є. В.	
РОЗУМІННЯ ІНФОРМАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ В СУЧАСНИХ УМОВАХ.....	117
Самойленко І.М.	
ВИКОРИСТАННЯ БАЛІСТИЧНИХ ЗНАНЬ ПІД ЧАС ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ.....	121
Січковська І. В.	
ОСОБЛИВОСТІ ОЦІНКИ ДОКАЗІВ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ НА СТАДІЇ ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ	124
Собчук А.Ю.	
ЗАХИСТ ПРАВА ВЛАСНОСТІ НА АРЕШТОВАНЕ МАЙНО У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ.....	127
Татарин І.І., Ярема А.	
ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ЗАСТОСУВАННЯ ЗАПОБІЖНОГО ЗАХОДУ У ВИДІ ТРИМАННЯ ПІД ВАРТОЮ ТА ШЛЯХИ ЇХ ВИРІШЕННЯ	130
Фоміна Т.Г.	
ЗАПРОШЕНИЙ? НІ. ЗАТРИМАНИЙ!	134
Хитра А.Я.	
ПРОВЕДЕННЯ ОБШУКУ: ОКРЕМІ АСПЕКТИ	137
Циганюк Ю. В., Дем'янова О. В.	
ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНДИВІДУАЛЬНОГО ХАРАКТЕРУ КРИМІНАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ У КРИМІНАЛЬНИХ ПРОВАДЖЕННЯХ ПРО ОБВИНУВАЧЕННЯ СПІВУЧАСНИКІВ.....	142
Шехавцов Р.М.	
ОБСТАВИНИ, ЯКІ ПІДЛЯГАЮТЬ ВСТАНОВЛЕННЮ ПІД ЧАС ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ, ПЕРЕДБАЧЕНИХ СТ. 211 КК УКРАЇНИ	145
Шостак К. Р.	
ОКРЕМІ АСПЕКТИ ВИКОРИСТАННЯ СПЕЦІАЛЬНИХ ЗНАНЬ ПІД ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ КОРУПЦІЙНИХ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ.....	149
Штефуца А.І.	
СУБ'ЄКТИ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ	153
Яковець Я.О.	
ПРОБЛЕМА ВИЗНАННЯ ДОКАЗІВ ОТРИМАНИХ ПІД ЧАС КАТУВАННЯ ПРАВОМІРНИМИ	156

засідань за допомогою відеоконференцзв'язку є тільки на початковому етапі апробації, а питання проведення судових засідань онлайн залишаються актуальними. У ході пристосування до нових викликів доцільно використати досвід інших країн, які звертаються до сучасних інновацій, що дають можливість учасникам процесу право на участь у судовому провадженні у віддаленому режимі. Цей досвід, на думку багатьох фахівців, доцільно зберегти і продовжити і посткарантинному періоді.

Список використаних джерел:

1. Татулич І.Ю. Право громадян на судовий захист в умовах карантину. Chernivtsi law school. URL: <https://law.chnu.edu.ua/pravo-hromadian-na-sudovyi-zakhyst-v-umovakh-karantynu/#>.
2. Середа М., Смалюк Р., Куйбіда Р. Судова влада на карантині: як COVID-19 вплинув на українські суди. Реанімаційний Пакет Реформ. 01.04.2020. URL: <https://rpr.org.ua/news/sudova-vlada-na-karantyni-iak-covid-19-vplynuv-na-ukrains-ki-sudy/>.
3. Бюро демократичних інститутів і прав людини ОБСЄ. Загальні спостереження та виклики: відмінності між різними країнами та різними судами. Особливості функціонування судів в умовах пандемії COVID-19. 2020. С.11.
4. Куйбіда Р. Як COVID-19 змушує суди працювати креативно в нових умовах? Юридична газета. № 6. 30.03.2020. URL: <https://jur-gazeta.com/dumka-eksperta/yak-covid19-zmushue-sudi-pracyuvati-kreativno-v-novih-umovah.html>.

Дуфенюк О.М.

доцент кафедри кримінального процесу та криміналістики
факультету №1 ІПФПНП
кандидат юридичних наук, доцент,
(Львівський державний університет внутрішніх справ)

**БАЛАНС НАВАНТАЖЕННЯ, ЯКОСТІ ВИКОНАННЯ ЗАВДАНЬ
ТА РОЗУМНИХ СТРОКІВ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ**

Аналіз наукових джерел, практики та особисте спілкування з працівниками територіальних органів поліції (органів досудового розслідування) показує, що домірність (розумний розрахунок, пропорційність) навантаження має вагомe значення для якості виконання поставлених завдань, а відтак і ефективності функціонування системи кримінального провадження. Втім проблема перевантаження стосується не тільки структурних підрозділів цього відомства. Ця «хвороба» уразила і органи прокуратури та

судів і породжує негативні наслідки для реалізації справедливого кримінального правосуддя.

В умовах дії КПК 2012 р. середньостатистичне навантаження на одного слідчого сягнуло кількох сотень проваджень одночасно. Півтора десятка у постійній роботі, а переважна більшість таких матеріалів непорушно лежить в металевій шафі, але в будь-який момент вони як «дамоклів меч» можуть стати приводом для звинувачень щодо неякісної роботи конкретної службової особи. Крім того, новий КПК України ввів у дію, як зазначає О. Литвинчук, «всеосяжний судовий контроль», який перетворив процес розслідування на «неповоротку черепаху», а слідчого – на «кур'єра» [1, с. 84]. Для об'єктивності зауважимо, що не всі поділяють таку категоричну позицію. О. Кучинська, як і багато інших правників, вважає значне розширення судового контролю одним із найбільш демократичних аспектів нового КПК [2, с. 71].

Реформа дізнання дозволила частково усунути проблему, знизити навантаження на слідчого та заощадити ресурси для протидії злочинам. Загалом слідчих стало на 2 тис. менше, але з урахуванням того, що 50 % кримінальних правопорушень складають злочини, то навантаження також зменшилося вдвічі і в середньому станом на 2021 р. складає 160 кримінальних проваджень одночасно. При цьому навантаження на одного дізнавача в середньому складає від 90 до 180 кримінальних проваджень [3, с. 30–31]. Додатково, варто підтвердити висновки Є. Крапивіна, що якщо для дізнавача підрозділу дізнання така діяльність є основною роботою та займає весь його робочий час, то уповноважені спеціальними наказами на дізнання особи не звільняються від виконання своїх прямих посадових обов'язків за місцем служби. Це однозначно зменшує їх ефективність порівняно з штатними дізнавачами. Ба більше, такі уповноважені особи не отримують жодної додаткової оплати (надбавок до грошового забезпечення) за виконання функцій дізнавача [3, с. 18]. В масштабах цілої інституційної інфраструктури кримінального провадження у довгостроковій перспективі такий стан речей негативно впливатиме на якість виконання завдань, визначених ст. 2 КПК.

Не зважаючи на певні кроки у правильному напрямку, середнє навантаження досі залишається понад 150 кримінальних проваджень, що навряд чи можна вважати оптимальним з точки зору якості досудового розслідування, адже таку кількість матеріалів просто «неможливо утримати в голові жодному слідчому» [3, с. 35]. В. Дрозд справедливо вказує, що значна завантаженість слідчих приводить до «автоматичності» проведення слідчої

розшукової дії, неврахування усіх особливостей окремого злочину, шаблонності процесуальних дій [4, с. 128]. І це в тих умовах, коли діяльність захисників, як правило, націлена на виявлення недоліків у проведеному розслідуванні, на доведення перед судом недостатності доказів для визнання винуватості підзахисного, на заперечення кваліфікації діяння, на корегування показань підозрюваного й обвинуваченого всупереч установленій сукупності доказів тощо [1, с. 83–84]. Крім того, така ситуація сприяє «вимиванню» якісного персоналу, відтоку інтелектуального ресурсу з державних інституцій, адже в такому режимі не всі погоджуються працювати. Безперечно, це не може не позначатися на якості та ефективності кримінального провадження.

Разом з тим, В. Дрозд не погоджується із пропозицією, яка лунає в академічних колах, щодо обмеження у ЄРДР певної фіксованої кількості кримінальних проваджень у розрахунку на одного слідчого. Реалізація такого завдання, з одного боку, технічно складна, а іншого – потребує додаткового залучення значних кадрових ресурсів [4, с. 128]. А власне тут можливі тільки два варіанти суттєвої зміни ситуації: або повертатися до старої практики та вносити зміни до кримінального процесуального закону, аби додатково унормувати порядок зупинення/закриття кримінальних проваджень, або розширювати штат персоналу уповноважених органів.

Цілком очевидно, що проблема значного навантаження на органи досудового розслідування має системний характер та впливає і на органи прокуратури, зоною відповідальності яких є процесуальне керівництво досудовим розслідуванням. М. Погорецький та М. Старенький висловлюють скептицизм щодо якості виконання цих завдань, адже процесуальні керівники аналогічно «мають надмірну завантаженість (200–400 та більше кримінальних проваджень), що не дозволяє навіть висококваліфікованим, працелюбним і працездатним прокурорам добросовісно й чесно реалізовувати свої повноваження» [5, с. 43].

Невтішна ситуація спостерігається і в роботі слідчих суддів. За даними моніторингу ролі слідчого судді у кримінальному провадженні, проведеного у 2019 р., слідчі судді також скаржаться на значний обсяг навантаження, що створює загрозу для неупередженості прийняття процесуальних рішень. Наведемо цитату одного з представників цієї фокус-групи: «... слідчий суддя перестає відчувати себе тією особою, що здійснює судовий контроль. Він відчуває себе як робот-автомат, коли приносять 200 клопотань на день, підписувати не встигає, а не те, щоб читати... можна піти шляхом найлегшого супротиву: хто там більше виступав, то йому все задовольнити,

щоб не виступав» [6, с. 85]. Разом з тим авторами дослідження вказується, що розробники КПК і не передбачали, що слідчий суддя має все перевіряти та встановлювати. Його ключовим завданням є запобігати грубим явним порушенням прав людини під час досудового розслідування [6, с. 85].

Тісними є корелятивні зв'язки між навантаженням та тривалістю виконання певних дій.

Як зазначає І. Канюка, важливим є не просте математичне зменшення витрат, а їх раціоналізація з метою підвищення ефективності кримінального провадження та позитивного впливу на його швидкість, адже не буде ефективним те судочинство, яке хоча й забезпечує значний відсоток розкриття злочинів, але робить це з грубими порушеннями розумних процесуальних строків [7, с. 8].

Отже, чинник завантаженості не повинен ставати причиною порушення розумних строків, а прискорення процесуальних дій не повинно мати наслідком зниження якості досудового розслідування чи судового розгляду, оскільки і в першому, і в другому випадку нівелюється мета кримінального провадження, яку конструюють матеріальна (об'єктивна) та процесуальна (процедурна) справедливість.

Наявність достатньої кількості працівників судових та правоохоронних органів для швидкого вирішення справ із дотриманням процесуальних строків О. Кучинська називає однією з основних соціально-економічних гарантій забезпечення прав учасників кримінального провадження, водночас даючи вкрай критичну оцінку стану такого забезпечення [2, с. 6].

Серед причин затягування судового провадження, що виявляється, наприклад, у нерегулярних призначеннях судових засідань або призначення засідань із значними інтервалами, затягування передачі справ від одного суду до іншого, несвоєчасне проведення судових експертиз і т.д., Л. Лобойко називає значне навантаження на суди, недостатнє фінансування судових органів, відсутність достатньої кількості суддів та допоміжного персоналу. Водночас, на думку ЄСПЛ, ці причини не є підставою для визнання процесуальних строків розумними, оскільки держави-учасниці РЄ зобов'язані «організовувати свою правову систему таким чином, щоб забезпечити додержання вимог п. 1 ст. 6 разом із вимогами судового розгляду впродовж розумного строку» («*Guincho v. Portugal*») [8, с. 80].

Схожу проблему затягування судових проваджень через надмірність навантаження на суддів озвучує І. Канюка. Додатковим факторами, пов'язаними з великим навантаженням і неукомплектованістю судів, дослідниця слушно називає тривалу непрацездатність, відрядження, відставку,

переведення до іншого суду, закінчення строку повноважень суддів тощо [9, с. 243–244]. Передача матеріалів від одного судді до відання інших суддів позначається на тривалості всього процесу. Такий звичний стан дефіциту кадрів або проблем з їх повноцінним виконанням службових обов’язків сміливо можна екстраполювати на всю інституційну інфраструктуру кримінального провадження. Відтак на тлі загострення таких проблем завдання швидкого і одночасно якісного кримінального провадження радше схоже на утопію, ніж рутинну практику.

Список використаних джерел:

1. Литвинчук О. І. Функціональна структура досудового розслідування. Вісник кримінального судочинства. 2015. № 1. С. 80–86.
2. Кучинська О. Гарантії забезпечення прав учасників кримінального провадження за новим Кримінальним процесуальним кодексом України. Слово Національної школи суддів України. 2012. № 1. С. 67–73.
3. Крапивін Є. Оцінка впровадженості кримінальних проступків в Україні. Київ, 2021. 59 с. URL: <https://rm.coe.int/ukr-criminal-misdem-research-final-main-body/1680a1e989>.
4. Дрозд В. Г. Недопустимість розголошення відомостей досудового розслідування як умова досягнення завдань кримінального провадження. Наука і правоохорона. 2019. № 2. С. 122–132.
5. Погорецький М. А., Старенький М. С. Повноваження слідчих органів Державного бюро розслідувань: проблемні питання. Вісник кримінального судочинства. 2018. № 1. С. 48–32.
6. Роль слідчого судді у кримінальному провадженні : звіт за результатами дослідження / Белоусов Ю., Венгер В., Орлеан А., Крапивін Є., Шапутько С., Яворська В. ; за заг. ред. Белоусова Ю. Київ: ФОП Клименко Ю.Я., 2020. 252
7. Канюка І. М. Принцип процесуальної економії в кримінальному судочинстві України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09; Нац. ун.-т «Одеська юридична академія». Одеса, 2015. 20 с.
8. Лобойко Л. М., Банчук О. А. Кримінальний процес: навчальний посібник. Київ: Ваїте, 2014. 280 с.
9. Канюка І. М. Реалізація принципу процесуальної економії в судовому провадженні. Прикарпатський юридичний вісник. 2016. Вип. 1. С. 242–245.

Наукове видання

**ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ТА КРИМІНАЛІСТИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ**

Тези доповідей учасників науково-практичного семінару
26 листопада 2021 року

Опубліковано в авторській редакції

Формат 60x84/8.

Папір офсетний. Умовн. друк арк. 14,12.

Львівський державний університет внутрішніх справ
Україна, 79007, м. Львів, вул. Городоцька, 26.

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до державного
реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК № 2541 від 26 червня 2006 р.